

Carícies

Sergi Belbel

Carícies

ESCENA 1

(Saló d'un pis cèntric. Butaques. HOME JOVE i DONA JOVE.)

HOME JOVE: És estrany.

DONA JOVE: El què.

HOME JOVE: Tot això.

DONA JOVE: Què vols dir?

HOME JOVE: No sé si te n'has adonat.

DONA JOVE: No. De què?

HOME JOVE: Tinc la sensació...

DONA JOVE: Diques.

HOME JOVE: L'estranya sensació...

DONA JOVE: Què et passa?

HOME JOVE: És com si...

DONA JOVE: Com si què?

HOME JOVE: Com si ja no...

DONA JOVE: No, què?

HOME JOVE: Com si ja no tinguéssim...

(Pausa.)

DONA JOVE: Què?

HOME JOVE: Res a dir-nos.

(Pausa.)

DONA JOVE: Sí.

HOME JOVE: Sí, què?

DONA JOVE: Sí que tenim res a dir-nos.

HOME JOVE: Ah, sí?

DONA JOVE: Sí.

HOME JOVE: Què?

(Pausa.)

HOME JOVE: Diques, què?

DONA JOVE: No se m'acut, ara.

HOME JOVE: Te n'adones?

DONA JOVE: No. No me n'adono.

HOME JOVE: No vols adonar-te'n.

DONA JOVE: Però, de què? De què? Digues: de què cony he d'adonar-me, si es pot saber?

HOME JOVE: Vols que t'ho torni a dir?

DONA JOVE: No. Si has de repetir el que ja has dit abans, val més que callis.

HOME JOVE: Bé, doncs, si val més que calli, callaré.

(Pausa.)

DONA JOVE: Tenim moltes coses a dir-nos, encara, ho saps prou bé. Sé que hi ha coses que penses i calles perquè no vols dir-les, o no vols dir-me-les, sí, dir-me-les, a mi, per algun problema teu que ignoro, que fins i tot tu mateix ignores, i això em fa mal, saps?, em fa mal, em dol, i em dol veure't així, veure'm així, veure'ns així, omplint amb paraules vanes vans instants de silenci, i amb insults, els teus insults, perquè és un insult el que acabes de dir, m'insultes, m'insultes quan dius que ja no tens res a dir-me.

HOME JOVE: Perdó. Un moment.

DONA JOVE: Per què m'interromps!! Sempre m'interromps quan començo a... a construir un... un discurs coherent, que sobrepassi els... els monosíl·labs que tant caracteritzen les nostres converses quotidianes!! Sembles ja la meva mare, i si vaig marxar de casa seva no va ser precisament per anar a viure amb una altra igual que ella o pitjor i tot!! Ni perdó ni moment!! Estava parlant jo i seré jo qui continuarà parlant!! A veure si comencen a canviar ja les coses en aquesta casa de merda, almenys en aquesta!

(Ell li dóna una violenta bufetada.)

HOME JOVE: Quan una persona demana perdó, se'l perdona, es calla i se l'escolta, m'entens? I jo t'he demanat perdó per fer un incís en el teu... meravellós discurs tan coherent i tan explícit, i penso fer-ho, em sents?, penso fer-ho, penso fer-ho, penso fer-ho!!

(Ell li dóna una altra bufetada, encara més forta.)

No he dit que jo ja no tingui res a dir-te, em sents?

(La bufeteja per tercera vegada, salvatgement.)

He dit que ja no tenim res a dir-nos. No jo. No tu. He dit nosaltres.

(Silenci.)